

Prieš dešimtmetį pradingęs vaikinukas žengia į šviesą.

Aš nelinkęs į isterijos priepuolius ir dabar nè nepajuntu to, ką vadiname nuostaba. Per savo keturiasdešimt su viršum metų mačiau visko. Iš manęs vos neatėmė gyvybės — pats irgi žudžiau. Regėjau iškrypimų, kurių daugumai būtų nelengva ar net neįmanoma suvokti sveiku protu — kai kas veikiausiai teigtų, esą jie nesvetimi ir man. Per daugel metų pramokau kontroliuoti emocijas, o svarbiausia — reakcijas, kurias sukelia įtemptos, permainingos aplinkybės. Galiu pulti žaibiškai ir negailestingai, bet paprastai veiksmų imuosi gan apdairiai ir tikslingai.

Tiesą sakant, šios savybės nuolat gelbėja tiek mane, tiek man brangius žmones.

Bet, reikia pripažinti, pirmąsyk pamačius berniuką — tiksliau, jau paauglį, — krūtinėje ima daužytis širdis. Ausys ima spengti. Pirštai savaime gniaužiasi į kumščius.

Prabėgo dešimt metų — vaikį ir mane skiria vos penkiasdešimt jardų.

Patrikas Muras (toks vaiko vardas) atsiremia į grafičiais ištepliotą betoninę požeminės perėjos sieną. Stovi įtraukęs galvą į pečius. Apsidairo ir įsmeigia žvilgsnį į sutrūkinėjusį šaligatvį priešais. Plaukai kirpti trumpai — ežiuku, kaip mes anksčiau sakydavome. Greta mindžikuoja dar pora paauglių. Vienas taip užsidegęs plėšia dūmą, tarsi cigaretė kaip nors būtų jį įžeidusi. Kitas segi smeigėmis nusagstyta šuns apykaklę ir vilki tinklinius marškinėlius, apie savo profesiją skelbdamas pernelyg akivaizdžia uniforma.

Virš jų praužiantys automobiliai nekreipia jokio dėmesio į tai, kas vyksta apačioje. Visi esame Kings Kroso stotyje: per pastaruosius du dešimtmečius didžiąją jos dalį „pagyvino“ muziejai, bibliotekos, „Eurostar“ greitasis traukinys, netgi plokštelė, ženklinanti 9¾ peroną, iš kur Haris Poteris sėdo į traukinį ir iškeliavo į Hogvartą. Dauguma vadinamųjų padugnių atsisakė rizikingų asmeninių kontaktų su klientais ir pasirinko iš dalies saugią internetinę komerciją — mažėjantis poreikis gatvėse, pavojingoje aplinkoje, siūlomoms sekso paslaugoms tapo dar vienu teigiamu šalutiniu interneto produktu, — bet ištvirkavimu persismelkusių vietų iki šiol galima aptikti pasukus, tiesiogine ir perkeltine prasme, į šunkelius, atokiau nuo tviskančių naujų dangoraižių.

Kaip tik čia radau dingusį berniuką.

Viena mano dalis — neapgalvotai elgtis raginanti dalis, kurią stengiuosi slopinti, — skatina perlėkti gatvę ir stverti jį už rankos. Jeigu aš neapsirikau, ir čia ištis Patrikas, o ne jo antrininkas, vaikui turėtų būti šešiolika metų. Žiūrint iš toli, amžius lyg ir panašus. Prieš dešimtmetį — paskaičiaavę suprasite, koks mažas Patrikas buvo anuomet, — itin prašmatniame Alpių priemiestyje jis svečiavosi pas mano pusseserės sūnų Risą kaip žaidimų draugas, anot populiaraus posakio.

Štai kokia mano dilema.

Jei nedelsdamas pripulsiu prie Patriko, jei perbėgsiu gatvę ir į jį įsikibsiu, kas nutiks Risui? Akirytyje matau vieną iš prapuolusių berniukų, bet aš atvykau gelbėti abiejų. Todėl teks elgtis atsargiai. Jokių staigių judesių. Kantrybės prarasti nevalia. Kad ir kas įvyko prieš dešimt metų, kad ir kokie beširdžiai tipai prikišo nagus prie vaikų lemties (aš netikiu beširdžiu likimu, nes dėl žiaurių permainingų paprastai kalti būna žmonės), iš prabangių mūrinių rūmų perkėlę šešiametį į požeminę perėją, kuri primena apšnerkštą išvietę, man neramu, jog priėmus neteisingą sprendimą, jis vienas arba su draugu vėl gali pradingti, ir šįsyk visiems laikams.

Supratau turįs luktelėti Riso. Palauksiu, kol ateis Risas, tada čiupsiu juos ir pargabensiu namo.

Jums į galvą turbūt šovė du klausimai.

Pirmas: kodėl esu toks įsitikinęs, kad gebėsiu prigriebti abu vaikinukus, vos tik jie išdygs man prieš akis? Tarkim, spėliojate jūs, vaikai priešinsis, nes kas nors jiems praplovė smegenis? Tarkim, pagrobėjų ar kitų jų laisvę varžančių individų ratą sudaro gausybė nuožmių, ryžtingai nusiteikusių veikėjų?

Atsakau: dėl to nesijaudinkite.

Mane asmeniškai labiau slegia antrasis klausimas: kas, jeigu Risas nepasirodys?

Nesu iš tų, kurie sprendžia problemą tik tada, kai ji iškyla, todėl sumąstau atsarginį planą, tiksliau, ketinu stebėti vietovę ir sekti Patriką, nuo jo nutolęs saugiu atstumu. Kol mintiju apie konkrečius savo veiksmus, šis tas atsitinka.

Verslas po truputį pagyvėja. Mūsų pasaulyje viskas rūšiuojama, tad jokia išimtis ir šlapimu dvokianti vietinė gatvelė. Vienoje iš požeminių perėjų paslaugos teikiamos heteroseksualams, ieškantiems moteriškos draugijos. Šis tunelis judriausias. Matyt, dėl įsišaknijusių nusistatymų. Apie lytis, polinkius, keistenybes galite kalbėti, kiek tik norite, bet didžiumą seksualiai frustruotų žmonių vis dar sudaro poreikių nepatenkinantys heteroseksualūs vyrai. Senamadžiai. Prie betoninių užkardų rikiuojasi panelės užgesusiomis akimis, jas išsiveža atriedėję automobiliai, o merginų vietas užima kitos. Jaučiuosi, lyg žiūrėdamas į degalinėje veikiančią limonado pardavimo automata.

Antroje požeminėje perėjoje negausiu būreliu sukiojasi įvairios fizinių pokyčių stadijos transseksualai bei transvestitai, o paskutinėje, kur stovi ir Patrikas, renkasi jauni gėjai.

Pastebiu link vaikinuko kulniuojantį vyrą rausvais marškiniais.

Vos išvydęs Patriką ėmiau galvoti, ką daryti, jeigu jo užsigeis koks klientas. Turbūt reikėtų įsiterpti, pasielgti dorai, kita vertus,

man nedera užmiršti svarbiausio tikslo — namo sugražinti *abu* berniukus. Tiesą sakant, Patrikas su Risu pradingo prieš dešimtmetį. Porelei teko patirti dievai žino ką, ir aš nenoriu, kad jų tvirkinimas tęstųsi, bet apsisprendžiau, įvertinęs visus „už“ ir „prieš“. Tad gaišti laiko apmąstymams nėra reikalo.

Vis dėlto Rausvamarškinis neketina jo samdytis.

Tai suvokiu akimirksniu. Klientai nežirgluoja su tokiu pasitikėjimu. Neina aukštai iškėlę galvų. Nesivaipo. Nesirengia rausvais marškiniais. Klientai, kurie taip puola į neviltį, kad atsibeldžia į čionykštes apylinkes siekdami numalšinti savo potraukius, jaučia gėdą arba baimę, kad bus demaskuoti — arba, labai tikėtina, ir vieną, ir kitą.

Bet atvykėlio eisena ir laikysena būdinga kuo ramiausiai nusiteikusiam pavojingam individui. Tokius dalykus galima justi instinktyviai. Juos fiksuoja driežo smegenys, primityvi vidinė įspėjimo trelė, kurios nesugebate paaiškinti. Šiuolaikinis žmogus labiau bijo pakliūti į nepatogią padėtį, nei imtis atsargumo priemonių, todėl dažnai jų nepaiso, rizikuodamas savo gerove.

Rausvamarškinis pašnairuoja sau už nugaros. Jį iš šonų apsupa du vyrai, tikri milžinai, mūvintys kamufliažines kelnes, tviskančius krūtinės raumenis pridengę tuo, ką anksčiau vadindavome sportinukais. Kiti vaikai, dirbantys požeminėje perėjoje — (rūkantis cigaretę ir segintis šuns apykaklę) — pamato Rausvamarškinį ir sprunka, palikdami Patriką vieną su trimis atėjūnais.

Oi, nieko gero.

Patrikas tebestovi įbedęs akis į žemę; pro kone plikai nurėžtus plaukus žvilga jo viršugalvis. Vaikis nepastebi atžygiuojančios trijulės, kol Rausvamarškinis faktiškai ant jo užgriūva. Slenku pirmyn. Patrikas, galimas daiktas, gatvėse praleidęs nemažai laiko. Pasvarstau, kaip jam teko gyventi, išplėštam iš jaukaus Amerikos priemiesčių burbulo ir nublokštam... na, kas žino kur?

Bet per tuos metus jis veikiausiai įgijo tam tikrų įgūdžių. Galbūt sugebės įkalbėti vyrus jo neliesti. Galbūt, priešingai nei atrodo, aplinkybės nėra labai pavojingos. Man reikia palūkėti.

Rausvamarškiniis sustoja kone įsirežęs į Patriką. Kažką pasako. Žodžių negirdžiu. Tuomet, be jokios įžangos, jis užsimoja kumščiu ir smogia paaugliui į saulės rezginį.

Patrikas drimba ant šaligatvio, gaudydamas orą.

Jį apsupa porelė kultūristų. Aš savo ruožtu paspartinu žingsnį.
— Ponai! — šūkteliu.

Kai erdvę perveria mano balsas, Rausvamarškiniis ir Kamufli-žiniai Žaliūkai atsisuka. Iš pradžių nutaiso keistą šurmulių išgirdusių neandertaliečių minas. Po sekundės pastebi mane ir prisimerkia. Matau, kaip jų lūpas iškreipia vypsniai. Įspūdingu stotu pasigirti negaliu. Aš kiek aukštesnis nei vidutinio ūgio, gan lieknas, šiek tiek pražilusiu geltonu plauku, saulėkaitoje blyškios kaip porcelianas, bet šaltyje parausvėjančios odos ir patrauklių, tikiuosi, subtilių bruožų.

Šiandien vilkiu Savil Rou, siuvėjų gatvėje, įsigytą melsvą eilutę, ryšiu „Lilly Pulitzer“ kaklaraištį, į švarko kišenę esu įsikišęs „Hermes“ nosinaitę ir avių juodus „Bedfordšyro“ batus, kuriuos pagal užsakymą gamino vyriausiasis batsiuvys iš Senojoje Bondo gatvėje veikiančios „G. J. Cleverley“ kompanijos.

Argi aš ne dabita?

Lėtai žingsniuodamas link trijų banditų, apgailestaudamas, kad neturiu skėčio, kuri sukinedamas maksimaliai sustiprinčiau mano išvaizdos keliamą įspūdį, juntu, kaip stiprėja jų saviklioiva. Tai džiugina. Paprastai nešiojuosi pistoletą ar net porą jų, bet Anglijos valdžia priėmusi itin griežtus draudimus šaunamųjų ginklų atžvilgiu. Nerimo nejaučiu. Žinant, kokie griežti britų įstatymai, menkai tikėtina, jog trijulė priešininkų bus apsirūpinusi vamzdžiais. Mikliai juos nužvelgiu, akimis paieškau ginklams tinkamų slėptuvių. Vietiniai galvažudžiai aiškiai linkę rinktis aptempus drabužius, kurie labiau pritinka puošėivoms, jie buvo ne iš tų veikėjų, kurie vilkėdavo apdarus, klostėmis maskuojančius pistoletus.

Jie, ko gero, — beveik neabejotinai, — turi peilius, bet ne vamzdžius.

Dėl ašmenų nekvaršinu sau galvos.